

Tidsresenären

Kassarna är tunga, det ser jag, då du bär de med vacklande steg och gör ditt bästa för att bita ihop. Du sätter ner dem för ett ögonblick för att snabbt avfyra ett leende och ge några dyrbara kronor till mannen som tigger utanför affären. Blicken han ger är så tacksam att jag nästan vill le jag med, men ångrar mig snabbt när ännu en vindpust kommer och jag ryser till och kramar hårdare om mina bara armar.

Nu ger du dig av. Med tre kassar i höger hand och två i den vänstra går du så snabbt du kan för att hinna så långt som möjligt utan vilopaus, till en början vacklande men snart får du in din balans. Jag försöker också komma på benen, men allt för snabbt och jag trillar ihop på mitt ben som utan mitt tillstånd domnat. Jag känner hur någonting skrapar mot likaväl arm som ben, river upp tyg som hud och jag undviker nätt och jämnt att gny. Snabbt skakande mitt ben för att få upp blodcirkulationen kastar jag en blick på min uppskurna handled, men finner den inte så värst skrapad. Medan jag ställer mig upp och träcklar mig ur buskaget suger jag på såret och känner en svag smak av järn. Sedan försvinner mina tankar på det. Jag joggar efter dig. Bra kondition har jag, men nervositeten för att tappa bort dig lägger sig som en klump i halsen, kväver mig och håller tillbaka min annars regelbundna andning. Jag saktar ner när jag närmar mig, och glider i skuggor för att undvika din blick, men har ett öga åt annat håll och gör mitt bästa för att inte väcka förbipasserandes uppmärksamhet.

Vi går länge, känns det som. Marken in mot torget är hårt asfalterad, men när vi till slut börjar närma oss ett välbekant bostadsområde smalnar vägarna in och vi går inte längre längst med en bilväg. Stora gupp och plötsliga gropar i vägen är formade av vatten likaväl som vind. Vid vägkanten är det tyst och stilla, bevisande att det inte regnat på veckor. Men snart är det väl dags igen. Jag gör mitt bästa för att hålla jämn takt samtidigt som jag döljer ljudet av mina steg med dina. Nu ser jag äntligen dungen, kullen och husen, lika grå som alltid om inte mer nu när solen visar upp minsta skavank i den färg som tidigare varit vit och de ytor som tidigare varit släta men nu fylls med bucklor. In genom porten går du, men här blir det plötsligt stopp för mig. Hur ska man omärkt smyga in genom porten och upp för trappan när utrymmet ekar? Slinka in direkt efter dig är lite försent för snart hör jag hur dörren smäller igen bakom dig och jag är många meter därifrån, någorlunda dold i kanten av dungen. Ljuset som reflekterats i byggnadens fönster försvinner plötsligt, och jag vänder blicken uppåt. Stora mörka moln döljer solen och jag huttrar än mer än förut. Snart börjar det väl regna också, som jag förutspått. På grund av kylan kommer jag fram till att gå in ändå, inte tänkande på omständigheterna. Visst känns tanken på att gå in på det välbekanta stället allt annat än bra, men om jag ska få upp värmen och slutföra det jag kommit för, framför allt, så bör jag åtminstone få tak över huvudet innan regnet kommer.

Jag ser mig över båda axlar innan min lilla rush. Jag vet inte vad som händer om någon ser mig, men tanken på att bli upptäckt känns inget vidare så jag håller mitt avstånd, även om jag garanterat redan blev sedd då jag jagade efter dig inne i centrum... Aja, det finns inte mycket jag kan göra åt det nu. Drar upp dörren gör jag, men hoppar till av ljudet och får blonda lockar att studsas överallt runtom mitt ansikte. Med ett misstänksamt öra efter dina steg eller grannars dörrar som låses upp trippar jag upp för trapporna. En, två, tre. Jag fnissar

till när jag ser min reflektion i det mörknade fönstret. Jag är ingen fnissare, men mitt spända, bleka ansiktsuttryck och märkliga positioner i försök att smyga ljudlöst är värt att fnissa åt. Fyra, fem. Det är ett högt hus, med lägenheter på varje plan. Jag är förbryllad över tystnaden och lugnet i trapphuset då där nästan alltid är aktivitet. Dock luktar det av okänd maträtt, som alltid. Fisk gissar jag. Det luktar oftast fisk.

Det prasslar från köket när jag stiger in. Fortfarande spänd i hela kroppen skriker jag inombords. Ljudet av dörren som stängts bakom mig var allt för högt. Orden i mitt huvud är minst sagt otrevliga, och jag tvingas dämpa de för att hålla uppsikt för eventuella familjemedlemmar. Nu slutar prasslandet. Jag hör rösterna och stegen när någon av er går ut i vardagsrummet, men den andra hojtar från köket än. De har så lika röster, min syster och mormor. Med korta, tysta steg tar jag mig till kanten av garderoberna som utgör väggen mellan hallen och vardagsrummet. De når inte upp till taket vilket ofta gör att man hör mammas rosslande snarkningar över och förbi den. Men inte idag; hon snusar för en gångs skull fridfullt där hon ligger på soffan som jag nu ser från kanten av garderoblängan. Jag vill nästan le för andra gången idag, men jag kan inte förmå mig själv. Jag måste finna svaren.

Köket är tomt nu, men mormor är ute på balkongen. Dammar av den lilla ytan och den enda stol som finns där, vattnar vår ensamma pelargon. Tygpåsarna Alicia burit med stor möda är slängda över den minst slitna av våra köksstolar. Kylan brummar. Jag går tillbaka ut i vardagsrummet – fort innan mormor kommer in. Mamma snusar vidare trots att dynan i den gyllenblommiga soffan tycks ha skjutits ut en decimeter på den korta stund jag tittat bort.

Det blanka tyget känns mjuk under mina fingertoppar när jag skjuter den undan och jag känner hur mitt ansiktsuttryck mjuknar, hela kroppen slappnar av för ett ögonblick innan jag påkommer mig själv. Denna mjuka yta påminner mig så mycket om min syster att jag vill gråta, och där sitter du vid skrivbordet och tittar ut genom det lilla fönstret. Tårarna trycker på ännu mer. Du är så nära...

”Ida!”

Mormors röst ekar bakom mig, och jag hejdar reflexen att vända mig undergivet mot hennes örnblick. Jag glider undan. In i skuggorna bakom garderoben som varit mitt gömställe sedan flytten, i princip. Det är trångt, men jag är smal och pressar mig sidledes in mellan de båda hårda ytorna. Jag hör skrivbordsstolen knarra och skrapa när du vänder dig och reser dig upp, hör dina steg när du möter mormor på det ställe jag befunnit mig för enbart sekunder sedan.

”Ida?” säger du glatt överraskad, svallande mörka lockar svingande av förvåning i ditt yviga kroppsspråk. ”Är hon hemma redan?”

Jag ser framför mig mormors koncentrerade ansikte med kisande ögon och hoppresade läppar.

”Jag tyckte jag såg...” Jag ser framför mig hur du vrider och vänder dig för att grabbatag i minsta antydning av mig, du greppar tag i det vinröda tyget som blivit till dörr och ser misstänksamt sig om i rummet. Jag drar mig undan, andas nätt och jämnt med bröstkorgen pressad mot den nariga väggen. Mormor skakar på huvudet. ”Det var nog bara inbillning.”

Alicia följer med mormor ut. Jag tänker följa efter... men så ändrar jag mig. Jag måste ha svar. Nu. Jag pressar mig ut från det trånga utrymmet och ser mig omkring i rummet. Städat, som alltid på lördagar. Jag får plötsligt en impuls och tittar ner i alla tre av dina skrivbordslådor, drar hetsat ut de en efter en. Om det finns svar, så finns de här. Hjärtat bultar hårdare nu. Jag vill inte att du ska hitta mig nu och vill inte stöka till, men magkänslan säger att tiden är knapp, och vad jag vet så har jag bara en chans att rädda dig. Du har många teckningar. Alla är de ritade med blyertspennor, och ger alla känslan av mod, hopp eller lycka. Jag ler mot några av de. Du ville aldrig att jag skulle kolla på dina konstverk. Andra saker i skrivbordslådorna inkluderar blyertspennor använda till slutet, avbrutna uddar och fragment av minneslappar du skrivit. En stressad, omedveten hand far igenom mitt hår och jag tar ett steg tillbaka. I stressen missade jag den röda boken på bordet, ordentligt avtorkad och prydligt rakt lagd. Jag tar upp den, och medan jag läser sjunker jag långsamt ned på skrivbordsstolen. Sidorna är daterade, med början 2018. Skilsmässan. En klump bildas i halsen när jag läser dina texter. Jag känner igen känslorna, vilsheten. Jag bläddrar förbi sidor efter sidor med tajt skriven text. Du blir glad igen, det märker jag. Inga vilsna demoner ger inslag i dina drömmar och du är lycklig, i alla fall utifrån det jag kan se. Jag glömmer bort tiden när jag sitter där, och snart når jag dagens datum. Jag läser. Drar efter andan. Pojkvän, står det, men om honom har du inte berättat något för mig. En till oro smyger in. Tänk om jag var menad att se det här. Jag eller mormor. Tänk om det är nu du gör det.

Leran klafsar under mina fötter och regnet gör mig genomblöt och kall. Men jag känner inte längre. Lever inte du lever inte jag, inte på riktigt. Jag ser dig gående nedför motorvägen, och visst är det någon med dig. Visst blir jag lugnare, men någonting stämmer inte. Någonting är fel. Jag hinner ikapp er just som ni når macken. Ett gäng äldre killar står där, säkert 18/20+ och med motorcyklar, västar och tatuerade armar. Killen du gått med blir knuffad. Han är klädd som gänget, men verkar inte höra till de. Ett slag mot huvudet, ett tillbaka mot knät. Det blir snabbt våldsamt och jag drar mig närmare, men hör bara lösryckta fragment av vad de skriker. Du drar dig inte undan. Såklart drar du dig inte undan. Ska lösa allt och vara alla till lags. Sedan hör jag det. Skottet som avlossas. Killens skrik när det slår fel och Alicia faller handlöst mot marken. Det är ett fruktansvärt skri. Synen suddas ut.

”Ida?”

Läraren drar apparaten från mitt huvud. Sugpropparna som tidigare varit fästa till mina tinningar har lossnat. Jag känner mig yr och ser tre av hans ansikte på samma gång. Maskinen luktar rök och täcker doften av de vanliga kemikalierna i vårt NO-klassrum. Det smakar blod när jag sväljer, men inte från såret på min handled den här gången. Min röst är tjock och jag förmår mig inte att säga det högt. Men nu vet jag hur min syster dog.